

PESEM ZA OTROKE

Gustav Krklec

Hčerka mi pravi: »Očka, sonce nina,
prebudi ga, da pojde zima stran!«
In spomnim se, da stvarnosti sivina
je polna mnogokrat otroških sanj.

Na primer: s kuhinjskega sem balkona
sinoči v zvezdnato nebo strmel,
potem pa bral Vezirjevega slona
in v Travniku ob raji se znašel.

A zjutraj zvonec! Poštarica s Hvara
kriči mi na ves glas: »Halo! Halo!...«
in že prijateljev me glas očara,
svetäl, lahak, kot dete je mladó.

Sneg ko iz sita moka naletuje,
a vroči čaj kadi se pred menoj.
In spet me radovedno hči sprašuje:
»Povej mi, pojdeš v šolo, očka moj?«

Potem, ko na rajon se že odpravim,
po glavi mota se mi bogvekaj.
»Seveda, saj je uganila,« pravim,
»v življenja šolo hodim res še zdaj.«

A rad imam življenje, kar ne skrivam.
Celo tedaj, ko mi s pastjó grozi.
Ko s slamico po kapljah ga uživam
in ko kot šopek rož živó plamti.

Ker vedno polno je, globoko, skladno,
ko kruta stvarnost je, ko boj krvav
in ko je sen otroški, ko nenadno
naj s soncem mrko zimo bi pregnal.

Lepota v vsakem je koticu skrita.
O, ko zapele duše bi otrok!
Za mojo hčerko najbolj čudovita
je lutka, ki že davno je brez rok.

A zame? Zate, moj prijatelj stari?
Pa kaj sprašuješ, reci brez sramu:
mar ni najbolj lepo, da smo zidarji
za lepše dni najmlajšega rodu?!

Zato ko hčerka pravi: »Sonce nina«,
jo kvišku dvignem in ji dam poljub.
»Ga že zbudiva, ljubica edina,
o sreča, sonce moje, ti moj up!«

Prevedel Tone Pavček

RODNI KRAJ

Gustav Krklec

Ko svet bom preromal že čez in čez
in v njem se namučil in se nakesal —
spet vrnem se v hlad tvojih belih brez,
v lepoto neba in dehtenje trav.

Spoznal bom, da bil sem le Don Kihot večer,
le vitez na oslu — strašilo za mline,
da v sreči trpel sem in v mukah bil srečen,
da jok je sladak bil, smeh poln bolečine.

Da včasih mi več kot vsa zemeljska sreča
je bol potešena slasti naklonila,
in da mi je bolna jesen in moreča
premnogokrat več kot pomlad pomenila.

Spoznal bom, da iz mnogih izvirov sem pil,
da živel ob belem in črnem sem kruhu,
in da se premnog stih, otožen in siv,
izgubil je v vlaku in vetru in vzduhu.

Spoznal bom skrivnost in minljivost sveta,
krvi in strasti vrtoglavih vrenja
in v čudežu vsakem mi duh prepozna
vsakdanji splet sanj in grobosti življenja.